

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sacrosancti Et Oecvmenici Concilii Tridentini, Pavlo III.
Ivlio III. Et Pio IV. Pont. Max. celebrati, Canones Et
Decreta**

Tridentinum <1545-1563, Trient>

Coloniae, 1615

De fructu iustificationis, hoc est, de merito bonorum operum, deqúe ipsius
meriti ratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42415

a 1. Tim. 1.
b 1. Co. 6.

des, acceptam iustificationis gratiã amittit: di-
uine legis doctrinam defendēdo: a que à regno
Dei nō solum infideles excludit, sed & fide-
les quoque, fornicarios, adulteros, molles, mas-
culorum concubitores, fures, auaros, ebriosos,
maledicos, rapaces, ceterosq; omnes, qui leta-
lia committunt peccata; à quibus cum diuine
gratiæ adiumento abstinere possunt, & pro
quibus à Christi gratia separantur.

De fructu iustificationis, hoc est, de me-
rito bonorum operum, deque ip-
sius meriti ratione.

CAPVT XVI.

Hac igitur ratione iustificatis hominibus
siue acceptam gratiam perpetuò cōserua-
uerint, siue amissam recuperauerint, p. o. p. o.
nenda sunt Apostoli verba: c. Abundate in o-
mni opere bono, scientes quod labor vester non
est inanis in Domino. d. non enim iniustus est
Deus, vt abliuscatur operis vestri, et dilectio-
nis, quã ostendistis in nomine ipsius. Et, Noli-
te e. amittere confidentiam vestrã, que magnã
habet remunerationem. Atq; ideò benè operã-
tib. vsq; in finem, & in Deo sperãtib. propo-
nenda est vita eterna, & tãquam gratia filiis
Dei per Christũ Iesũ misericorditer promissa,
& tãquã merces ex ipsius Dei promissione bo-
nis ipsorũ operibus, & meritis fideliter reddē-
da hæc est enim illa corona f. iustitiæ, quã post

f 1. Ti. 4.

suam

suū certamē, & cursum repositam sibi esse aiebat Apostolus, à iusto iudice sibi reddēdam: nō solūm autem sibi, sed & omnibus qui diligūt adueniū eius. Cū enim ille ipse Christus Iesus tanquā caput in membra, & tanquam vitis in palmites, in ipsos iustificatos iugiter virtutē influat, quæ virtus bona eorū opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur, & sine quā nullo pacto Deo grata, & meritoria esse possent: nihil ipsis iustificatis amplius deesse credendū est, quò minus plenè illis quidē operib⁹, quæ in Deo sunt facta, diuinæ legi pro huius vitæ statu satisfecisse, & vitam eternā suo etiā tēpore: si tamē in gratia decesserint, cōsequendam, verè promeruisse censeātur: cū Christus, Saluator noster dicat: c Si quis biberit ex aqua, quā ego dabo ei, nō sitiet in æternum, sed fiet in eo fons aquæ salientis in vitā eternā. Ita neq; propria nostra iustitia, tanquam ex nobis propria statuitur: neq; ignoratur, aut repudiatur iustitia Dei, quæ enim iustitia nostra dicitur, quia per eā nobis inherētem iustificamur: illa eadē Dei est, quia à Deo nobis infunditur per Christi meritum. Neq; verò illud omittendum est, quod licet bonis operibus in sacris litteris vsq; adeo tribuatur, vt etiā d qui vni ex minimis suis potum aquæ frigide dederit, promittat Christus eum nō esse sua mercede cariturum: & Apostolus e testetur, id quod in presenti est momentaneum, & leue tribulationis

c Ioan. 4.

d Mat. 10.
in fin. &
Matth. 9.
circa fi.
e 2. Co. 4.

f 1. Cor. 1.
in fin.
2. Cor. 10.
in fi.
Gal. 6.
Hier. 9.
g Ex Epi.
Celest. 1.
c. 12.
h Iac. 3.
i 1. Cor. 5.
k Ibid.

l Matt. 26.
m Rom. 2.

nostræ supra modum in sublimitate æternum
gloriæ pondus operari in nobis: absit tamen, ut
Christianus homo in seipso vel confidat, f ve
glorietur, & non in Domino: cuius tanta est
erga omnes homines bonitas, ut g eorum velit
esse merita, quæ sunt ipsius dona h Et quia in
multis offendimus omnes; vnusquisque sicut
misericordiam & bonitatem, ita seueritatē,
& iudicium ante oculos habere debet, neque
seipsum aliquis, i etiam si nihil sibi conscius
fuerit, iudicare: quoniã omnis hominum vita
non humano iudicio examinanda, & iudicãda
est, sed Dei; k qui illuminabit abscondita tene-
brarum, & manifestabit consilia cordium: &
tunc laus erit vnicuique à Deo, qui, ut scri-
ptum est, l reddet vnicuique secundum opera
sua.

Post hanc Catholicam de iustificatione do-
ctrinam, quam nisi quisque fideliter firmiter q;
receperit, iustificari non potuit; placuit sanctæ
Synodo hos canones subiungere, ut omnes sciât,
nō solum quid tenere, & sequi, sed etiam quid
vitare, & fugere debeant.

DE IUSTIFICA- tione.

CANON I.

e sup. c. 1.
& 3.
Rom. 3.
1. Cor. 15.

Si quis dixerit, c hominem suis operibus
quæ vel per humane naturæ, vel per legis do-

Tri-